

Recensie: Dystonie ★★★***

Hoek Slachthuislaan - Denderstraat Antwerpen
zaterdag 4 januari 2020

foto © Pierre Morel

Recensie:

Guillaume Martinet, Joseph Viatte en André Hidalgo spelen in de breedte van een circustent Dystonie. Het publiek zit aan beide kanten over elkaar. Joseph Viatte staat al aan de tribune wanneer we binnenkomen. In een rok is hij gehuld, en het mag duidelijk zijn dat vooral de finesse, de vrouwelijke kant van hem zal komen in deze voorstelling die ook een erotische, seksuele laag heeft.

Als in een soort ceremonie gaat hij heel traag blootvoets naar een platenspeler die op een winkelkar staat. Vervolgens zien we de jongleeracts van André Hidalgo en Guillaume Martinet die meer als een choreografie lijken, een dans op de muziek van Sylvain Quément dan een pure klassieke acrobatie act. Op zich is dat een interessant gegeven, is het niet dat elke scène opnieuw gevolgd wordt door Joseph die terug met een vinylplaat in de hand erg traag naar de platenspeler gaat. Zeker, Guillaume en André zullen dat proces versnellen, door hem op te pakken en ineens naar de platenspeler te brengen, of de plaat uit zijn handen te nemen en zelf de plaat op te zetten. Maar het oeverloos herhalen doet de spanningsboog van deze voorstelling geen deugd. En wat we qua jongleren zien, voelt te veel als improvisatorische en gewaagde zotternij aan dat wat de sfeer van het experimenteergedrag dat jongeren op pleintjes, skateterreinen, en diens meer ook wel uitoefenen.

Zeker dat contrast in Dystonie tussen Joseph en het duo toont zacht, traag, golvende bewegingen tegenover pittig, snel, en eerder rechte lijnen boeit wel enigszins. Wanneer we de twee aan een versneld tempo drie jongleerballen achter de rug aan elkaar zien doorgeven wanneer ze ook rondcirkelen, wekt dat een zekere vorm van verbazing. Maar daarna zien we een van hen jongleren met drie ballen en vervolgens het dubbele. Dat gebeurt aan zo'n tempo waarbij zijn collega steeds een nieuwe lading bezorgt dat het vooral leest als kritiek op het moordende routineuze tempo van onze prestatie maatschappij. Een aantal keren vallen er immers steeds zes ballen op de grond omdat de man nog met drie bezig is en deze nieuwe stroom ballen dus negeert. En als er al zes tegelijkertijd de lucht in gaan die hij aanvaardt, vallen er minstens enkele meteen snel tegen de grond zodat het voornamelijk bij jongleren blijft met een drietal ballen.

De sterkste scène is dan ook opvallend die waarin slechts 1 grotere witte bal te zien is waarmee we Joseph aan het werk zien. Hij laat die rollen over zijn arm naar zijn hand, richting andere hand, arm en net onder de hals maakt hij de cirkel rond. Erg tactiel wordt het wanneer ie die bal laat dansen op zijn tintelende vingers. Sensueel wordt het wanneer hij het traject verandert en laat lopen via zijn rug naar het achterwerk. De drie zien we ook een groepsknuffel geven waarna Joseph een banaan die op een plastic kom ligt aangeboden krijgt. Met twee duimen neemt ie die aan zodat hij het stuk fruit naar boven en onder kan flippen, en er golfbewegingen mee kan vormen in de lucht. De act eindigt wanneer ie een stuk van de schil laat hangen, vervolgens de banaan helemaal uitkleedt, er een hap uit bijt in het midden en de twee overgebleven helften in de mond van zijn collega's steekt. Dat voelt aan als een vis krijgen na een zeehondenshow. Zeker, het kan zijn dat we het veel te ver gaan in onze analyse, maar volgens ons is datgene wat Dystonie geslaagd maakt, de gelaagdheid die erin steekt. Alleen de uitwerking en de vorm, het te veel in herhaling vallen, daar kan nog aan geschaafd worden.

< Bert Hertogs >

Credits:

ProductieÂ Cie. Defracto

SpelÂ Guillaume Martinet, Joseph Viatte, André HidalgoÂ MuziekÂ Sylvain QuémentÂ Jongleer- en bewegingsadviesÂ Jay GilliganÂ LichtontwerpÂ Alric ReynaudÂ KostuumontwerpÂ Eve Ragon